

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΤΡΙΤΟΣ

(Τος Παύρ Βευπέρ)

ΟΝΟΡΙΝΑ ΜΠΡΙΣΟΛΑ. Σύνζυγος του στρατηγού Μπριούλ, ο οποίος είναι ο τρίτος άνδρας της. Ο γάμος έγινε πρό δύο ημερών. Σαράντα ετών, λεπτή, κομψή με ελκυστικά μάτια πολύ εκφραστικά, με φυσιογνωμία που προβάλλει μεγάλη δύναμη θέλησως.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΜΠΡΙΣΟΛΑ. Συνήτησες την Όνορινα εις τα λουτρά, την έρωτιούθη και έπειτα από έξι εβδομάδας έγινε σύζυγός της, χωρίς να την γνωρίζη κατά βάθος.

Ερβανονια ήδη στην έπαυλη της της Ωβελύνης, την επομένη της αφίσεώς των, το πρωί.

ΟΝΟΡΙΝΑ, (μυδιώσα).—Λοιπόν, στρατηγέ μου, είσθε εύτυχής στο σπίτι μου;

ΜΠΡΙΣΟΛΑ, (της φίλει το χέρι).—Έξακολουθώ να ζω μέσα σ'ένα άνειρο...

ΟΝΟΡΙΝΑ.—'Όστε...μ' αγαπās; ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Σε λατρεύω.

ΟΝΟΡΙΝΑ, (χαϊδεύει τα μάγουλα του στρατηγού).—Είσαι τόσο καλός! Πάμε να κάμωμε το γυρο του κτήματος, στρατηγέ μου; Θά σου δείξω το σπίτι, τον κήπο.

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Πάμε... Κατεβαίνουν τη μεγάλη μαρμαρίνη σκάλα, που οδηγεί στο μεγαλοπρεπές σαλόνι.

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Σ' άρέσει; ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Είνε θαυμάσιο! Και όλα τα έπιπλα καλλιτεχνικά.

Πότε αγόρασες αυτή την έπαυλη; ΟΝΟΡΙΝΑ.—Την εκληρονόμησα από τον πρώτο άνδρα μου..

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Τόν κύριο Μαρτορέ; ΟΝΟΡΙΝΑ.—Ναί... Ο καυμένος ο Λέων μου... Ήταν τόσο καλός και εύγενής... Παρά τούς διαμαρτυρίας μου, με έκαμε γενική κληρονόμο...

ΜΠΡΙΣΟΛΑ, (κωτιάζει το τζάκι). Τι ωραίο ρολόι. Είνε αληθινό Μπούλ! Ξέρεις ότι θά έχη μεγάλη αξία;

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Ο δεύτερος άνδρας μου έλάτρευε τα κομμοτεχνήματα.

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Σου τó έχωρισε...ο κ. Μπερνιζιόν;

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Ναί! ο καυμένος; ο Παύλος. Είχε καλλιτεχνική ψυχή... (Κατεβαίνουν εις την τραπεζαρία)

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—'Όραιες εικόνες! Είνε και αυτές του κυρίου Μπερνιζιόν;

ΟΝΟΡΙΝΑ.—'Αγόραζε μία ή δύο εικόνες κάθε χρόνο.

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—'Όλα ανήκουν εις διασήμους ζωγράφους: Φραγκουάρ, Κορό, Μπινέ, Σαρτράν, Ντιύς... Εκέρδιε πολλά χρήματα ο δούτερος; άνδρας σου;

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Ναί. Είχε ένα μεγάλο έργοστάσιο... Είνε εδώ κοντά, εις απόστασι είκοσι μέτρων από τον κήπο.

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Και τó κληρονόμησες έσύ, όπως είδα εις τó προκοσμίφωνο.

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Ναί! Μετά τόν θάνατό του εύρηκαν μία διαθήκη, που με καθιστούσε γενική κληρονόμο του.

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Αυτό σημαίνει ο ι σε εύχαριστση για την εύτυχία που τó έδωσες στη ζωή. Σ' έκαμε πλουσίαν.

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Εν τούτοις είσαι πολύ πλουσιώτερος από μένα.

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Τί σημαίουν έχουν τα χρήματα; Πές μου όμως αγαπητή μου, έζησες εδώ στο Ντρασύ και με τούς δύο... συζύγους σου;

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Ναί... Μά άλλαξα όλα τα έπιπλα και την ταπεταρία... Μήπως θέλεις να πάμε να κατοικήσουμε άλλοι;

ΜΠΡΙΣΟΛΑ, (που προσπαθεί να κούνη την ένδραμο στενοχωρία του).—Μπα! τί πειράζει; Δεν έχω οικονομισμένες ιδέες...

ΟΝΟΡΙΝΑ, (χαϊδευτικά).—Φυσικά, δεν μπορείς να ζηλεύς ε είς τον σου που δεν ύπαρχουν πειλ στη ζωή... 'Αφού ξέρεις πως σ' αγαπάω, όπως δεν αγάπησα ποτέ κανένα... (Τόν φίλει).

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—'Έχεις δικιο. όγάπη μου... 'Έχεις δικιο... 'Έξακολουθώ την έπισκεψι των. Είς κάθε βήμα προσιάζεται ή άνάμνησις τού ένοσ ή τού άλλου πρώην συζύγου. Ή Όνορινα οδηγεί κατόπι τον Μπριούλ εις τον κήπον, που περιβάλλεται από ένα πυκνό τατο δάσος. Ο στρατηγός βλέπει με έκπληξιν έντος τού πάχονο μαρμαρίνα μνημεία...

ΟΝΟΡΙΝΑ (μ ταισιμαία στενοχωρία άπαντι εις τη βουθη έρώτησι τού στρατηγού).—Ναί. Είνε οι τάφοι των. Ο καυμένος ο Λέων άριστέρα...

ΜΠΡΙΣΟΛΑ ('Ενσυναισθημένος).—Και ο Παύλος δεξιά;... Περιεργη ιδέα να τούς θάψης εδώ... στο σπίτι σου...

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Με συχωρείς;... 'Εγώ είμαι στο σπίτι τους. Δεν πρόπει να με κατηγορήσης γιατί ύπηρεξα υπερβολική εις τó ασθημα της εύγνωμοσύνης που γρηστώ σ' εκείνους...

ΜΠΡΙΣΟΛΑ, (συγκεινημένος).—Δέν λέγω αυτό. Ξέρω πως είσαι καλή, αλλά τó παρακάνεις! Στην άρχη με πάγωσε αυτό τó θέαμα... Βλέπω πως ύπάρχει θέσις και για ένα τρίτο τάφο...

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Είσαι σκληρός! Πολύ σκληρός! ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Συγγνώμη. (Παρατηρεί τās επίγραφάς). «Λέων Μαρτορέ, άποθανών εις ηλικίαν τριανταπέντε έτών...», «Παύλος Βερνιζιόν, άποθανών εις ηλικίαν τριανταεπτά έτών...» Σχεδόν στην ίδια ηλικία. 'Από τί άκριβώς άπέθαναν;

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Ο κύριος Μαρτορέ ήταν μανιακός κληνός. Μία μέρα έπήγε στο κυνήγι με μία τρομερά ζέστη και έπαθε ήλλασι. Μου τόν έφεραν εις έλεεινή κατάσταση. Είχε χάσει τó λογικό του. 'Αναγκάσθη να τόν κλείσω εις μία κλινική, στην οποία πέθινε ύστερα από τρεις μήνες. Και ο Παύλος έπαθε τα ίδια σχεδόν!

Είχε μεγάλη άδυναμία στα μαθηματικά. 'Εργαζόταν υπερβολικά και εκούρασε τέλος τó μυαλό του. Τόν εκράτησα δυο μήνοισα στο σπίτι, αλλά διαν έγινε επιάνδυνος μανιακός αναγκάσθη να τόν κλείσω κάπου. Πέθανε ύστερα από ένα χρόνο στην κλινική.

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Είσουν άτυχη! ΟΝΟΡΙΝΑ.—'Η ζωή ήταν πολύ σκληρή για μένα. (Τρομερά). Εύτυχώς σε γνώρισα. Σου χρωστώ τήν εύτυχία μου! Φίλησέ με!

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—'Όχι έδώ... Πάμε άλλοι γιατί ή θεά αυτών των τάφων μου φέρνει μελαγχολία.

(Ή ήμέρες παροχονται. Ο στρατηγός συναιάζει να περιή τη ζωή του μέσα στα έπιπλα τού Ατότος και τού Παύλου. 'Ενα πρωί επισκέπτεται τα νέα του κτήματα και εισέρχεται εις τó σπίτι τού περιβολόρη Μπωλάν εις τόν όποτον φανερώνει την ιδιότητά του).

ΜΠΩΛΑΝ, (πολύ ταραχμένος).—Είσθε, στρατηγέ μου ο άλλοτε άνθροπολογός τού 23ου;

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Μά γνωρίζεις; ΜΠΩΛΑΝ.—Είμαι ο Μπωλάν ο στρατιώτης της ύπηρεσίας σας... Με σώσατε από τούς Πρώσους, μία μέρα κοντά στο Μέντ...

ΜΠΡΙΣΟΛΑ, (χαρούμενος τού σφίγγει τó χέρι).—Μπωλάν! είσαι περιβολόρης μου τώρα;

ΜΠΩΛΑΝ.—Είμαι τόσο εύτυχής, τόσο εύτυχής! 'Εσείς στο σπίτι μου!

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Θά με κεράσης ένα ποτηράκι κρασί;

ΜΠΩΛΑΝ.—'Ακούς εκεί; Εύχαρίστως...

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Κι' εγώ είμαι εύτυχής που σε συναντώ, καλέ μου Μπωλάν!

(Θυμούνται εις παλαιές άνάμνησις των και ή όμιλλα έρχεται ογιά-ογιά στον γήμο του στρατηγού. Ο Μπωλάν σηκώνεται έξαφνα και κωτιάζει μήπως κωφρανούσι κανέναν. Κατέπιν έρχεται πάλι κοντά στο στρατηγό κα λέει σοβαρά.)

ΜΠΩΛΑΝ.—Στρατηγέ μου, μου σώσατε έλλοτε τη ζωή! Θά πληρώσω σήμερα τó χρέος μου. Είνε καθήκον μου να σάς πώ δη την άλήθειαν, ός γίνη διι γίνη!

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Πρόκειται περι της κυρίας Μπριούλ; ΜΠΩΛΑΝ.—Ναί... Σας είπε πως πέθαναν οι προκάτοχοι σας;

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Ναί. Ήταν τρελλοί και οι δύο. ΜΠΩΛΑΝ.—Στρατηγέ, ξέρετε πως είμαι ένας τίμιος άνθρωπος! Σας όρκίζομαι στη τιμή μου, ότι κανέναν από τούς δύο δεν ήταν τρελλός!

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Πώ; Δέν ήσαν κλεισμένοι στο φρενοκομείο; ΜΠΩΛΑΝ.—Ναί... ήσαν, γιατί ο γιατρός είχε υπογράψει ένα ψευτικό πιστοποιητικό. Φάνεται πως πληρώθηκε από την κυρία... που ήθελε να ξεφορτωθή τόν άνδρα της!

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Μπωλάν! Κατηγορείς την κυρία; ΜΠΩΛΑΝ.—Μάλιστα την κατηγορώ. 'Αχ! αν ήξερα πως ο τρίτος σύζυγός της είσθε σεις! Είμουν τότε ύπηρετής στο σπίτι και ξέρω όλα τα καθέκαστα. Πρόπει να σάς πώ πως; γνωρίζη την κ. Όνορινα από μικρό κορίτσι. Είχε πάντοτε μεγάλη φιλοδοξία. Ξελόγιασε πρώτα τόν κ. Μαρτορέ. Είνε τó επάγγελμά της να ξελογιάζη. Με χάρια, με περποϊήσεις, και τα λοιπά. Τόν κατάφερε να την κέρη κληρονόμο. 'Υστερα από τήν διαθήκη έγινε τó κόλλο τού φρενοκομείου. Κανείς δεν είδε τόν κύριο τρελλό. Τόν εκλείωσαν σ'ένα δωμάτιο. Κ' ένα βράδυ τόν έτίησαν με τó όμάζι. Ήταν μόνο ο γιατρός εκεί. Ο κύριος φώναζε: 'Δολοφόνιο, κακούργο!' 'Επειτα πέθανε. Ο φύλαξ τού φρενοκομείου μου είπε μία μέρα: 'Ο άπέντης σου δεν ήταν τρελλός!' Τά ίδια άπάνω κάτω συνέβησαν και με τó δεύτερο. Νά και ή απόδειξι που πρόσφασε να μου άρίσει. (Ο Μπωλάν άγγιξε ένα συρτάκι και δίει ένα γράμμα στο στρατηγό. Ο στρατηγός διαβάζει: 'Εδοκίμασα να γινώσκω από αυτή την κόλασι, μά ίσκεινη που με εκλασε έδώ μέσα εινε πολύ επιτηθήσια. 'Ας χρησιμοιση αυτό ως μάθημα στους άλλους'.

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.—Είνε τρομερό!

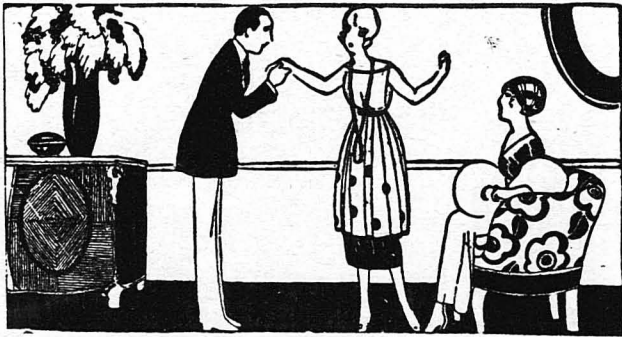
ΜΠΩΛΑΝ. Είχε πάντα τόν ίδιο γιατρό και τόν ίδιο δικηγόρο. Φυλαχθήτε, εινε τόσο πονηρή! Φυλαχθήεις, στρατηγέ μου!

ΜΠΡΙΣΟΛΑ, (μάταωρος).—Μήν άνηγορείς! Μ' έσωσες φίλε μου!

('Επειτα από μία ώρα εις τó σαλόνι)

ΟΝΟΡΙΝΑ.—Στρατηγέ μου, θά μου εκπιτρέψης να σου συστήσω

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Ή ψυχή μου βαδίζει στο πλευρό μου, σ' όλο το μήκος του μεγάλου δρόμου.

"Αν και βαδίζουμι" έτσι, πάντα πλάι, δέ με κοιτάει ποτέ, δέ μου μιλάει.

Θααρείς και κουβεντιάσουμε σά φίλοι —κι' όμως δέ βγάνει λέξη από τά χείλη.

Βαδίζουμε σκυμμένοι και θλιμμένοι, πάντα σάν αδερφοί—και πάντα ξένοι...

Ή ψυχή μου βαδίζει στο πλευρό μου, σ' όλο το μήκος του μεγάλου δρόμου.

Τό φώς όλοένα γύρω χαμηλώνει' μέσ' στο σκοτάδι, περπατάμε μόνοι' είν' έτσι πάντα άμίλητη, άν και ταίρι —πού λέω πολλές φορές πώς δέ με ξέρει...

Ή ψυχή μου βαδίζει στο πλευρό μου, σ' όλο το μήκος του μεγάλου δρόμου.

Σμίξαμε κάποιο βράδι, στο σκοτάδι —γιά νά χαθούμε πάλι έν' άλλο βράδι.

Πάμε μαζί, στο φύσημα του άνέμου, μά τί ζητεί —δέν τόμαθα ποτέ μου...

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

"Ήρθε πρὸς τά μεσάνυχτα, στο δρόμο μιά παρσία, κ' έτσι σιγά τραγούδησε, λυπητερά κι' ώραία,

πού άφησα τήν καρδούλα μου, και ξεφύγε από μένα, και πήγε πάλι σνά παλιά και τά λησμονημένα

...Τά μαντολίνα φύγανε, πρόβαλε άγάλια ή μέρα, —κι' ακόμα, ως τά χαράματα, δέ γύγισε από πέρα...

Ποιός ξέρει πού νά χάθηκε, πούλακι μετρημένο! άπόψε δέν κοιμήθηκα, γιά νά τό περιμένω...

ΜΙΚΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Θυμάμαι πάλι τόν καιρό πού σ' ήύρα στο στρατό' μοσκοβολούσαν οι βραγιές, ήταν χαρά του 'Αρκίλη' κάποια στιγμή ειχ' άφαιρηθεί, και κοιτάζα τό δειλί' με ρώτησες γιατί!

Τό καλοκαίρι πέρασε, δέν είνε πιά τό δειλί — μιάν ώρα, πόσο; τό πολύ—μήτε ώρα δέν κρατεί. έρήμωσε, χερμώνιασε—δέν είμασε πιά φίλοι... 'Ας ήξερα γιατί.

Ναπολέων Λαπαθιώτης

δύο καλούς φίλους. Τόν γιατρό Μ... και τόν δικηγόρο Γ... ΜΠΡΙΣΟΛΑ, (γύφραμος).— Χαίρω πολύ, κύριοι. (Προσφέρει ένα τσιγάρο στίην δικηγόρο και τού λέει : — 'Αφού είσθε εδώ, άγαπητέ μου κύριε, μπορώ νά σας ύπαγορεύσω τήν διαθήκη μου... ΟΝΟΡΙΝΑ, (κατάληκτη).— Τήν διαθήκη σου;

ΜΠΡΙΣΟΛΑ.— Δέν πρόκειται νά πεθάνω άκόμη, ήσούχασε! 'Απ' έναντίας! Είσθε έντοιμος, κύριε; Γράψατε :— 'Αφίνω όλη τήν περιουσία μου στίην γυναίκα μου! ΟΝΟΡΙΝΑ.— 'Ω, φίλε μου!

ΜΠΡΙΣΟΛΑ, (με φωνήν παγερών).— 'Εν περιπτώσει όμως καθ' ήν θα απέθνησκα τρελλός ή εάν με έκλεισαν έστω και μιάν ώρα εν εις οίανδήποτε κλινικήν, ή περιουσία μου νά περιέλθη εις τούς φυσικούς κληρονόμους μου.» ΟΝΟΡΙΝΑ.—

Πιερ Βευπερ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΝ

Τά θερμόπλοια.—Τά βαρόμετρα.—Τά θερμοόμετρα.—'Ο τηλεγραφος.—Οι κώδωνες.—Αι κώδωνοκροϊδίαι και οι διάβωλοι.—Βάπτισις τών κωδώνων.—Οι κώδωνες τής 'Αγ. Σοφίας.

Τὸ πρῶτον ἀετιόπλοιον τὸ κατασκεύασεν ὁ Σκώτος μηχανικός Ἐρρίκος Βέλλ, στὴ Σκωτία, τὸ 1812, καὶ τὸ ὀνόμασε «Κομήτην». Δι' αὐτοῦ ἤρχισεν τὸ πρῶτον τακτικὴ ἀεροπλοία ἐν Εὐρώπῃ. Τὸ βαρόμετρον ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Ρωμαίου Τορικέλλι, μαθητοῦ τοῦ Γαλιλαίου, τὸ 1626, ἐτελειοποιήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Γάλλου Βλασίου Πασκάλ.

Ἡ Βολταικὴ στήλη ἀνεκαλύφθη τὸ 1800 ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ φυσικοῦ Ἀλεξάνδρου Βόλτα, τοῦ ὁποίου φέρει καὶ τὸ ὄνομα.

Ὁ γαλβανισμὸς ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ Ἀλοίστου Γαλβάνη, καθηγητοῦ τῆς ἀνατομίας ἐν Βονονίᾳ τῆς Ἰταλίας, τὸ 1786. Τὰ πρῶτα πειράματα τῆς γαλβανοπλάστικῆς ἐγένοντο στίην Ἀγγλία ὑπὸ τοῦ Σπένσερ καὶ ἐν Ρωσίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἰακώβη κατά τὰ ἔτη 1837—1838.

Ἡ δαμολις ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ ἱατροῦ Ἐδουάρδου Ίεννερ τὸ 1776. Ἐγένετο ὁμοῦ γνωστὴ ἡ ἀνοκάλυψις τὸ 1798.

Διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν διοπτρῶν ἠσχολήθησαν πρῶτον ὁ Ἰταλὸς Φρακαστόρι στίην Ἐνετία τὸ 1588 καὶ ὁ Πόρτα στίην Νεάπολιν τὸ 1589. Αἱ πρῶται ὁμοῦ τελειοποιημέναι διόπτραι ὄφειλονται εἰς τὸν ἐκ Μιδδελβούργης ὀπτικὸν Ἰωάννην Λυππεργέν, ὅστις ἠσχολήθη μὲ τὴν κατασκευὴν τῶν εἰς τὴν Χάγην τῆς Ὀλλανδίας τὸ 1606—1608. Αἱ διόπτραι τοῦ Γαλιλαίου ἔγιναν γνωσταὶ τὸ 1609.

Ἡ γομολάστιχα ἦτο ἄγνωστος πρὸ τῆς 18ῆς ἑκατονταετηρίδος. Μνείαν περὶ αὐτῆς ἔκαμε πρῶτος ὁ περιηγητὴς καὶ φυσιογάρφος Δά—Κονδαμίν τὸ 1751.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἔκκρεμοῦς ὄφειλεται εἰς τὸν Γαλιλαίου (1582). Ἐγνώριζαν ὁμοῦ αὐτὸ πρὸ πολλοῦ οἱ Ἀραβες, οἱ ὅποιοι καὶ τὸ ἐχρησιμοποιοῦσαν διὰ τὴν καταμέτρησιν τοῦ χρόνου.

Ἡ πρῶτη ἠλεκτρικὴ μηχανὴ κατασκευάσθη ὑπὸ τοῦ Πρῶτου φυσικοῦ Ὄθωνος δὲ Γκερχί τὸ 1650.

Πρῶται ἐγκατάστασις καὶ χρησιμοποίησις τοῦ ἠλεκτρικοῦ τηλεγράφου ἐγένετο εἰς τὴν Ἀμερικὴν, μεταξὺ Οὐάσιγκτόνος καὶ Βαλτιμόρης, χάρις εἰς τὴν τελειοποίησιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ φυσικοῦ Σαμουὲλ Μόρ, κατὰ τὸ ἔτος 1844. Ἀπὸ τὸ 1753 ὁμοῦ ἐγένοντο καὶ ἄλλαι σχετικαὶ ἀπόπειραι, ἀλλ' ἀνεπιτυχεῖς. Τηλέγραφοι τοῦ συστήματος τοῦ Μόρ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην πρῶτον ἐν Βελγίῳ καὶ ἀκολουθῶς ἐν Βαυαρίᾳ καὶ Γαλλίᾳ, μεταξὺ Παρισίων καὶ Ρουένης κατὰ τὸ 1845.

Ὁ ὑποβρύχιος τηλεγράφος ἐγκατεστάθη ἐν Εὐρώπῃ διὰ πρῶτον φοράν τὸ 1851, μεταξὺ Δουβροῦ καὶ Καλαί, ἀκολουθῶς δὲ τὸ 1866 μεταξὺ Ἰρλανδίας καὶ Ἀμερικῆς, μὲ διπλά καλώδια καὶ τέλος μεταξὺ Βρέστης καὶ Νέας Ὑόρκης τὸ 1868.

Τὰ πρῶτα ἠλεκτρικὰ ὠρολόγια ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὴν Μασσαλίαν τὸ 1857.

Τὸ θερμοόμετρον ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ Ὀλλανδοῦ Κορνηλίου Δρέβελ τὸ 1621, ἐτελειοποιήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Νεῦτωνος τὸ 1701, τοῦ Φαρενάιτ ὅστις ἀντικατέστησε τὸ οἰνώπνευμα διὰ τοῦ ὑδαργύρου, διατρέσας αὐτὸ εἰς 212 βαθμούς, τὸ 1720, τοῦ Ρεωμόρου τὸ 1730 καὶ τὸ Κελσίου τὸ 1741.

Ἡ τέχνη τῆς χύσεως τῶν καθρεπτῶν ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ γάλλου Ἀβραάμ Θεουάρ, ἐν Παρισίῳ, τὸ 1688.

Οἱ Κώδωνες ἐχρησιμοποιοῦντο καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Εβραίων, τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ρωμαίων. Οἱ Σίται, οἱ ὅποιοι διεκδικοῦν τὴν ἀνακάλυψιν καὶ ἐφευρέσεως τῆς προτεραιότητα, ἰσχυρίζονται ὅτι ἐχρησιμοποιοῦσαν κατὰ τὸ ἔτος 2262, π.χ. δώδεκα κώδωνας, τῶν ὁποίων τὸ ἀναβάθμιον τοῦ ἤχου ἀπέλυσε τοὺς πέντε τῆς μουσικῆς τόνους. Κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν ὁμοῦ φήμην, πρῶτος ὁ Ἅγιος Παῦλινος, ἐπίσκοπος Νώλης, εἰσήγαγε εἰς τὰς ἐκκλησίας τοὺς κώδωνας κατὰ τὸ ἔτος 400, ἀντικατέστησάς δι' αὐτῶν τὰς μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐν χρῆσιν ἱερὰς σαναίβας, τὰς ὁποίας ἐχτυποῦσαν γιὰ νά καλεσοῦν τοὺς πιστοὺς εἰς τὰς ἱερουργίας. Ἐν τούτοις ἡ φήμη αὕτη δέν στηρίζεται ἐπὶ ἱστορικῶν μαρτυριῶν. Κατὰ τὴν ἱστορίαν λοιπὸν χρῆσις τῶν κωδώνων εἰς τὴν δύσιν ἐγένετο εἰς μὲν τὴν Γαλλίαν τὸ 550, εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ 960 καὶ εἰς τὴν Ἑλβετίαν τὸ 1020.

Τὰ πρῶτα ἔτη τῆς χρήσεως τῶν κωδώνων οἱ ἄνθρωποι ἀπέδιδαν εἰς τοὺς ἤχους αὐτῶν τὴν δύναμιν τοῦ θαυματουργεῖν. Ἐπί.

